

वा० रा०

॥ १४३ ॥

कांचनं स्वर्णमयं ॥ अत्युग्रं सिंहादिभिर्दुष्प्रवेशं ऋषभं तदाख्यं ॥ ३० ॥ तयोः शिखरयोः ऋषभकैलासशिखरयोरित्यर्थः ॥ ३१ ॥ ओषधयोदीप्ताः दीप्ता औषधीरित्यर्थः ॥ ३२ ॥ सुवर्णकरणीं स्वर्णसमानवर्णस्य देहादेः करणीं ॥ सवर्णेति पाठे पूर्ववर्णसमानवर्णकरणीमित्यर्थः ॥ संधानीं छिन्नशिरःकबंधयोरपियथापूर्वनाडीसंधानकरणीं ॥ ३३ ॥ प्राणैर्यो

ततः कांचनमत्युग्रमृषभं पर्वतोत्तमं ॥ कैलासशिखरं चात्र द्रक्ष्यस्यरिनिषूदन ॥ ३० ॥ तयोः शिखरयोर्मध्ये प्रदीप्तमतुलप्रभं ॥ सर्वौषधियुतं वीरद्रक्ष्यस्यौषधिपर्वतं ॥ ३१ ॥ तस्य वानरशार्दूलचतस्रो मूर्धिसंभवाः ॥ द्रक्ष्यस्योषधयोदीप्तादीपयंती दिशो दश ॥ ३२ ॥ मृतसंजीवनी चैव विशल्यकरणीमपि ॥ सुदर्शकरणी चैव संधानी च महौषधी ॥ ३३ ॥ ताः सर्वा हनुमन्गृह्यक्षिप्रमागंतुमर्हसि ॥ आश्वासय हरीन्प्राणैर्यो ज्यगंधवहात्मज ॥ ३४ ॥ श्रुत्वा जांबवतो वाक्यं हनूमान्मारुतात्मजः ॥ आपूर्यत बलोद्धर्षेर्वायुवेगैरिवार्णवः ॥ ३५ ॥ स पर्वततटाग्रस्थः पीडयन्पर्वतोत्तमं ॥ हनूमान् दृश्यते वीरो द्वितीय इव पर्वतः ॥ ३६ ॥ हरिपादविनिर्भग्नो निषसाद स पर्वतः ॥ न शशाकतदत्मानं वोढुं भृशानिपीडितः ॥ ३७ ॥ तस्य पेतुर्नगाभूमौ हरिवेगाच्च जज्वलुः ॥ शृंगाणि च व्यकीर्य तपीडितस्य हनूमता ॥ ३८ ॥ तस्मिन्संपीड्यमाने तु भग्नद्रुमशिलातले ॥ न शेकुर्वानराः स्थातुं घूर्णमानेन गोत्तमे ॥ ३९ ॥ सा घूर्णितमहाद्वारा प्रभग्नगृहगोपुरा ॥ लंकात्रासाकुलारात्रौ प्रनृत्येवाभवत्तदा ॥ ४० ॥ पृथिवीधरसंकाशो निपीड्य पृथिवीधरं ॥ पृथिवीक्षोभयामास सार्णवांमारुतात्मजः ॥ ४१ ॥

जयित्वा आश्वासयेत्यन्वयः ॥ ३४ ॥ बलोद्धर्षेर्वलोद्रेकैः ॥ ३५ ॥ पर्वततटाग्रस्थः त्रिकूटशिखरस्थः ॥ ३६ ॥ हरिपादविनिर्भग्नः तत्पादभाराक्रांतः निषसाद निविष्टो भूतः ॥ ३७ ॥ हरिवेगाद्धनूमत उत्पतनवेगात् ॥ नगावक्षाः पेतुः परस्परसंघर्षजाग्निवशतो जज्वलुश्च ॥ ३८ ॥ तस्मिन्त्रिकूटपर्वते घूर्णमानेन गोत्तमे वानराः स्थातुं न शेकुः ॥ त्रिकूटस्यैव युद्धभूमित्वात् तच्छिखरस्यैव चलं कात्वात् ॥ ३९ ॥ अतएव सा घूर्णितेत्यनेन लंकाक्षोभ उच्यते ॥ प्रनृत्येव प्रवृत्तनृत्येव ॥ ४० ॥ ४१ ॥

यु० कां०

॥ १४३ ॥